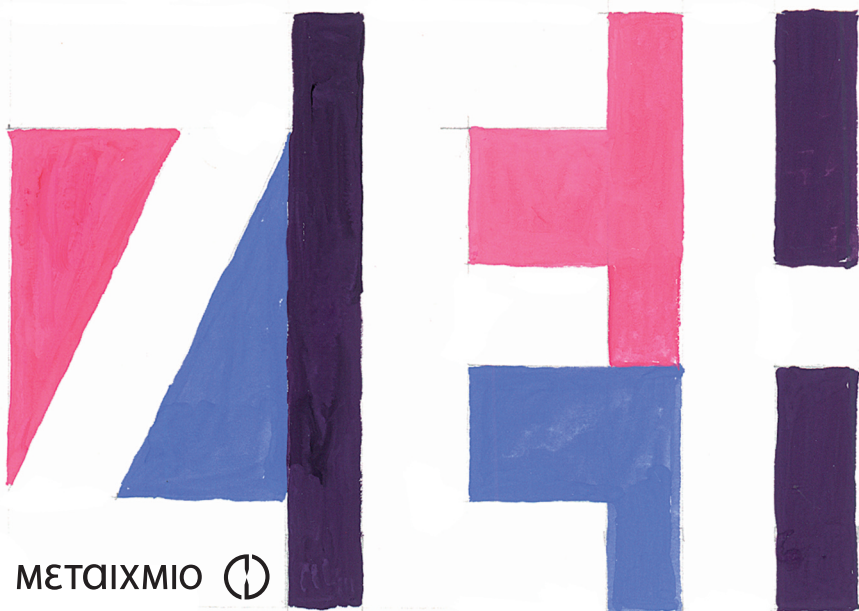

Θέατρο για παιδιά

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Το δωμάτιο του Μπόμπιρα. Ένα μεγάλο παράθυρο ανοιχτό, και απέξω διακρίνονται στέγες και ταράτσες μιας πόλης – μιας οποιασδήποτε πόλης. Ο Μπόμπιρας είναι μόνος στο δωμάτιο και ξεφυλλίζει με βαρεμάρα ένα βιβλίο.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: (στο κοινό) Λένε πως είμαι ένα αγόρι σαν όλα τ' άλλα. Αφού το λένε, έτσι θα 'ναι. Μένω σε μια πόλη σαν όλες τις άλλες πόλεις, σ' έναν δρόμο σαν όλους τους άλλους δρόμους, σ' ένα σπίτι σαν όλα τα άλλα σπίτια. Έχω μια μαμά, έναν μπαμπά κι έναν πιο μεγάλο αδερφό, τον Κίκο. Αλλά κάνει το ίδιο σαν να μην τους είχα καθόλου. Ο μπαμπάς φεύγει το πρωί πριν ξυπνήσω και γυρίζει το βράδυ αφού έχω πέσει για ύπνο. Δουλεύει σε δυο δουλειές για να τα φέρνουμε

βόλτα. *(Γυρίζει μια βόλτα.)* Δεν ξέρω καλά τι θα πει αυτό, μα έτσι λέει εκείνος. Η μαμά γυρίζει νωρίς από το γραφείο της, μα μόλις γυρίσει αρχίζει τα συγυρίσματα και δε θέλει να μπλέκομαι στα πόδια της. Κι ο αδερφός μου μόλις σχολάσει ή θα πάει να παίξει μπάλα ή θα πέσει με τα μούτρα στα... μαθήματα –έτσι λέει– μα 'γώ τον βλέπω, μέσα στα βιβλία του έχει χωμένα τα κόμικς. Γι' αυτό και μένα το όνειρό μου είναι να έχω έναν σκύλο. Έναν σκύλο σαν όλους τους άλλους. Έναν οποιοονδήποτε σκύλο. *(Κάθεται ανακούρκουδα και κάνει πως χαϊδεύει έναν φανταστικό σκύλο.)* Σκυλάκι μου, καλό μου εσύ σκυλάκι. Θα σε φωνάζω Μπόμπο. Εμένα με λένε Μπόμπιρα. Ο Μπόμπος και ο Μπόμπιρας. Δεν είναι σπουδαία; Εσύ λοιπόν, Μπόμπο μου, θα είσαι η συντροφιά μου. Θα με ακολουθείς παντού και δε θα μου λες: «Φύγε αποδώ.» «Μη μου κολλάς.» Ούτε «άσε με ήσυχο». Ούτε «δε βλέπεις που είμαι πνιγμένη στη δουλειά;» Η μαμά λέει πως ένας σκύλος στο διαμέρισμα είναι μπελάς, πως πρέπει να τον κατεβάζεις στον δρόμο για πιπί κι ένα σωρό άλλα. Όταν όμως με στέλνουν να κατεβάσω τα σκουπίδια ή να πάρω ψωμί ή τσιγάρα, τότε δεν είναι μπελάς; Ουφ, Μπόμπο μου, να 'ξερες τι βαρεμάρα με πιάνει να κάθομαι ολομόναχος.

(Απάνω στο περβάζι του παράθυρου εμφανίζεται ένα παράξενο ανθρώπακι που στην πλάτη του έχει κάτι σαν έλικα. Τραγουδάει.)

Στα κεραμίδια περπατώ
 κι όπου μ' αρέσει εγώ πετώ,
 στον τόπο τον πιο μακρινό,
 σ' όλη τη γη, στον ουρανό.
 Για βρες ποιος είμαι, ποιος;
 Ο Κεραμιδοτρέχαλος!
 Κάτω απ' τ' αστέρια έχω φωλιά,
 πρώτος εγώ σε σκανταλιά
 παρέα έχω τα πουλιά,
 γάτους, γατούλες και γατιά!
 Για βρες ποιος είμαι, ποιος;
 Ο Κεραμιδοτρέχαλος!
 Είμαι κοντούλης, τροφαντός
 και προπαντός και προπαντός
 πάντα μου χαμογελαστός
 έρχομαι ψηλοκρεμαστός,
 ποιος είμαι; ποιος;
 Ο Κεραμιδοτρέχαλος!

Γεια χαρά σου! Μπορώ να προσγειωθώ εδώ για
 μια στιγμούλα;

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: *(που τα 'χει λίγο χαμένα, μα και που τον διασκεδάζει η αναπάντεχη αυτή άφιξη)* Και

βέβαια μπορείς... Μα τι; Πετάς; Θα 'ναι πολύ δύσκολο.

ΣΤΙΚΗΣ: (με ύφος) Για μένα κατακαθόλου. Είμαι ο καλύτερος πετούμενος του κόσμου. (Πηδάει μέσα στο δωμάτιο με απλωμένα τα δυο χέρια.) Να 'μαστε. Να 'μαστεεεε. Ας κάνουμε λοιπόν γνωριμία. Πώς σε λένε;

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Μπόμπιρα. Κι εσένα;

ΣΤΙΚΗΣ: Εμένα; Χμ, εμένα... με λένε λένε (παίρνει βαθιά ανάσα) Στίκν-στίκν-στάμπουρα-ράμπουρα-ερεπερεπίσκι-πικιπικιπένιπους-ντομιντομιντόμινους.

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Στάσου, στάσου! Τι όνομα είναι αυτό;

ΣΤΙΚΗΣ: Εσύ μπορείς να με φωνάζεις Στίκν, είναι το χαϊδευτικό μου. Στην οικογένειά μας είχαμε όλο κορίτσια. Κι άμα γεννήθηκα εγώ, ο παππούς μου είπε: «Σ' αυτό το αγόρι που γεννήθηκε έτσι παχουλό και τροφαντό και σίγουρα θα γίνει σπουδαίος άνθρωπος, πρέπει να του δώσουμε ένα σπουδαίο όνομα. Έτσι ψάξανε, ψάξανε, και βρήκανε σ' ένα παλιό βιβλίο ένα ασυνήθιστο όνομα και με βγάλανε λοιπόν: Στίκν-στίκν-στάμπουρα-ράμπουρα-ερεπερεπίσκι-πικιπικιπένιπους-ντομιντομιντόμινους. Είχα όμως μπλεξίματα μ' ένα τόσο μακρουλό όνομα. Σαν έπαιζα στην αυλή κι ήθελε να με φωνάξει η μάνα μου να φάμε, ώσπου να πει:

Στίκν-στίκν-στάμπουρα-ράμπουρα και τα λοιπά, περνούσε η ώρα και κρύωνε το φαγητό. Στο σχολείο πάλι ώσπου να πει η δασκάλα: Πες μας το μάθημα, Στίκν-στίκν-στάμπουρα-ράμπουρα-ερεπερεπίσκι και τα λοιπά, χτυπούσε το κουδούνι για διάλειμμα. Έτσι με φωνάζουν όλοι Στίκν, για να ξεμπερδεύουμε. Λέγε με λοιπόν κι εσύ Στίκν. Στίκν σκέτο.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Γεια σου, Στίκν.

ΣΤΙΚΗΣ: Γεια σου, Μπόμπιρα. Ας συνεχίσουμε λοιπόν τη γνωριμία. Πόσο χρονώ είσαι; Πας σχολείο; Σ' αρέσει το ρυζόγαλο;

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Είμαι εφτά, πάω στη Δευτέρα και το ρυζόγαλο το σιχαίνομαι. Εσύ πόσο χρονώ είσαι;

ΣΤΙΚΗΣ: Είμαι στο άνθος της ηλικίας μου. Παραπάνω δε σου λέω.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Και πόσο χρονών είναι αυτό –πώς το είπες;– το άνθο της ηλικίας...

ΣΤΙΚΗΣ: Όσο θέλεις. Άμα είσαι έξυπνος και τροφαντός σαν και μένα, είσαι στο άνθος της ηλικίας σου.

(Τραγουδάει τους τελευταίους στίχους του τραγουδιού «είμαι κοντούλης, τροφαντός» κ.λπ.)

(Ο Μπόμπιρας ακούει όλο θαυμασμό χαϊδεύοντας το φανταστικό σκυλί του.)

ΣΤΙΚΗΣ: Κι αυτό εδώ τι είναι;

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Ο σκύλος μου. Τον λένε Μπόμπο. Η

μαμά δε θέλει να μου πάρει σκύλο... είναι, λέει, μπελάς στο διαμέρισμα... έτσι κι εγώ...

ΣΤΙΚΗΣ: Κατάλαβα. Σπουδαίο σκυλάκι μοιάζει. Μόνο έχει πολύ μακριά αυτιά. Άμα το ταΐξεις, να του τα πιάνεις με μανταλάκια της μπουγάδας να μη λερώνονται. Έλα, Μπόμπο... σούζα. Δώσε μου το χέρι. (Στον Μπόμπιρα.) Άμα σου κάνουνε φασαρίες για το σκυλί, να μου το δώσεις εκεί ψηλά που μένω εγώ.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Είσαι ο καινούριος νοικάρης του πάνω πατώματος;

ΣΤΙΚΗΣ: (περιφρονητικά) Ποιανού πάνω και κάτω πατώματος. Εγώ μένω στη στέγη.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Γιατί μένεις στη στέγη;

ΣΤΙΚΗΣ: Μπα, περίεργος είσαι! Μ' αρέσει και μένω. Δεν μπορεί κανένας να μένει όπου θέλει; Δε λες που υπάρχει ακόμη στέγη στη γειτονιά σας. Πώς και δεν το δώσατε το σπίτι αντιπαροχή; Αν ξέρανε οι άνθρωποι τι καταπληκτικά και αφάνταστα και εκθαμβωτικά είναι να ζεις πάνω στη στέγη, θ' αφήνανε τα σπίτια τους όπως ήτανε και θα τρέχανε πατείς με πατώ σε κει πάνω. Κι επειδή σου λατσέρνω στα κεραμίδια με λένε και Κεραμιδοτρέχαλο.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Αλήθεια, θα πρέπει να 'ναι πολύ όμορφα κει ψηλά!

ΣΤΙΚΗΣ: Μούρλια, σου λέω. Το μόνο ενοχλητικό είναι οι κεραίες της τηλεόρασης. Αλλά καμιά μέρα εγώ, ο Στίκης-στίκης-στάμπουρας-ράμπουρας-ερεπερεπίσκι-πικιπικιπένιπους-ντομιντομιντόμινους, ο Κεραμιδοτρέχαλος, θα πάρω μια σφεντόνα (κάνει πως σημαδεύει) και πάρ' τες κάτω όλες τις κεραίες.

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Και πώς θα βλέπουμε τηλεόραση;

ΣΤΙΚΗΣ: Σιγά την τηλεόραση! Εγώ έχω να σου δείξω και πάνω πράγματα που θα τρίβεις τα μάτια σου.

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Άμα όμως ο αδερφός μου δε δει τη συνέχεια στο σίριαλ, σου λέω εγώ. Θα μου τις βρέχει δυο φορές τη μέρα.

ΣΤΙΚΗΣ: Σιγά το σίριαλ. Έχει και πάνω κάτι σίριαλ... κάτι αστέρια... κάτι γάτες...

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Αχ, πάρε με μαζί σου. Να ήξερες πόσο βαριέμαι ολομόναχος. Αφού, σκέψου, παρακαλώ να τελειώσουν οι διακοπές και ν' ανοίξει το σχολείο.

ΣΤΙΚΗΣ: Μα εδώ βλέπω ένα σωρό παιχνίδια. Γιατί δεν παίζεις; Ποπό! ένα ηλεκτρικό τρενάκι.

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Μην, μην τ' αγγίζεις. Δεν έχω δικαίωμα να το παίζω. Μόνο άμα είναι ο αδερφός μου εδώ, και μόλις έφυγε για προσπόνηση. Θα το χαλάσω, λέει, το τρενάκι γιατί είμαι μικρός.

ΣΤΙΚΗΣ: Σιγά το τρενάκι. Κι έπειτα τι θα πει δεν έχεις το δικαίωμα. Είσαι μικρός, επτά χρονώ άν-

θρωπος! Τα παιχνίδια είναι για να τα παίζουνε και να χαλάνε, όχι να κάθονται στα κουτιά. Κι έπειτα ο Στίκης είναι ο σπουδαιότερος ειδικός των ηλεκτρικών τρενακίων σ' όλο τον κόσμο. *(Ανοίγει το κουτί κι αρχίζει να συναρμολογεί το τρενάκι.)*

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: *(φοβισμένα)* Θα το ξαναβάλεις όμως στη θέση του.

ΣΤΙΚΗΣ: Να 'ρθεις στα κεραμίδια να δεις τρένα...

(Ακούγεται πόρτα που ανοίγει.)

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Η μαμά!

(Ο Στίκης κρύβεται κάτω από το κρεβάτι. Μπαίνει η μαμά.)

ΜΑΜΑ: Δε σου είπα, Μπόμπιρα, να μην παίζεις μόνος σου με το τρενάκι! Είσαι μικρός και θα το χαλάσεις. Μάζεψέ το γρήγορα, γιατί, άμα γυρίσει ο Κίκος και σε δει, θα σου τις βρέξει σίγουρα.

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Δεν το παίζω μόνος μου, μαμά. Με βοηθάει ο Στίκης που δεν είναι μικρός.

ΜΑΜΑ: Ποιος, είπες;

ΜΠΟΜΠΡΑΣ: Ο Στίκης ο Κεραμιδοτρέχαλος, που είναι έξυπνος και τροφαντός, είναι στο άνθος της ηλικίας του, έχει προπελάκι στην πλάτη, και πετάει. Κάθεται πάνω στη στέγη και είναι ο πιο ειδικός των ηλεκτρικών τρενακίων σ' όλο τον κόσμο.

MAMA: *(του πιάνει το μέτωπο)* Μήπως έχεις πυρετό, Μπόμπιρα; Έλα, λέγε τι έφαγες όσο έλειπα και βαρυστομάχιασες;

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Δεν έφαγα τίποτα και την κρέμα που μου άφησες την έδωσα στον σκύλο μου.

MAMA: Μη λες παραμύθια, Μπόμπιρα. Κάθε μέρα μας ξεφουρνίζεις κι ένα καινούριο παραμύθι. Κι ύστερα πρέπει να μάθεις να είσαι υπεύθυνος άνθρωπος. Πήρες το τρενάκι; Πες την αλήθεια. Όχι να λες πως κατέβηκε κάποιος Στίκης από τα κεραμίδια.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: *(κοιτάζοντας κάτω από το κρεβάτι)* Αλήθεια σου λέω, μαμά...

MAMA: Έλα, αγοράκι μου, τώρα. Μπορεί ποτέ κανένας να μένει πάνω στη στέγη; Να ψήνεται το καλοκαίρι, να ξεπαγιάζει τον χειμώνα;

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Γιατί; Δεν μπορεί κανένας να μένει όπου του αρέσει; Εγώ είδα στην τηλεόραση ένα σωρό ανθρώπους και παιδιά που μένανε σε σκηνές κι ας ήτανε καταχειμώνα. Και ξεπαγιάζανε.

MAMA: Άντε, άντε, φτάνουν τα παραμύθια. Μόνο βάλε το τρενάκι στο κουτί γιατί θα γυρίσει ο Κίκος και...

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Μαμά, θέλω κάτι να σε ρωτήσω.

MAMA: Άλλη ώρα, Μπόμπιρα. Έχω ένα σωρό δουλειές.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Μια στιγμούλα μόνο.

ΜΑΜΑ: (τρυφερά) Είπαμε, άλλη ώρα, αγοράκι μου.
(Βγαίνει.)

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: (κατσούφικα) Όλο άλλη ώρα. Όλο: «δεν προφταίνω», ποτέ δεν έχει καιρό για μένα η μαμά.

(Κάτω από το κρεβάτι προβάλλει το κεφάλι του Στίκν, μπαίνει όμως μέσα ο Κίκος και ο Στίκνς ξανακρύβεται. Ο Κίκος είναι ένα αγόρι γύρω στα δώδεκα, άγαρμπο και ασουλούπωτο. Κάτω από τη μασχάλη του έχει ένα πάκο φυλλάδια και στο ένα χέρι κρατάει ανοιχτό ένα φυλλάδιο που το διαβάζει μεγαλόφωνα και παραστατικά, ενώ μπαίνει στο δωμάτιο.)

ΚΙΚΟΣ: ...Καλύτερα ν' ανησυχείς για τον εαυτό σου. Εσύ πρόκειται να πεθάνεις. Υπάρχει μέσα σου μια δύναμη που μάχεται να με καταστρέψει. Μια δύναμη που με αρπάζει στα ξαφνικά...

(Ο Στίκνς βγάζει κάτω από το κρεβάτι το χέρι του και αρπάζει το πόδι του Κίκου. Εκείνος βυθισμένος στο διάβασμα δεν το παίρνει είδηση.)

ΚΙΚΟΣ: ...Αλλά δε θα μπορέσεις να νικήσεις τη σάρκα μου γιατί θα σου δώσω μια κλοτσιά... (Πάει να δώσει μια κλοτσιά και τότε νιώθει πως του κρατά-

νε το πόδι.) Μπόμπιρα, άσε τ' αστεία γιατί θα τις μαζέψεις.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: *(που στέκεται απέναντί του)* Ποια αστεία, Κίκο;

ΚΙΚΟΣ: Άσε μου το πόδι, σου λέω.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Πώς σου πειράζω το πόδι! Δε βλέπεις πού στέκομαι!

ΚΙΚΟΣ: *(σηκώνει το βλέμμα από το φυλλάδιο και τον βλέπει)* Ποιος με κρατάει τότε; Μήπως εκείνο το... βρομόσκυλό σου...

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Εσύ έλεγες πως δεν υπάρχει κανένας σκύλος, κι έπειτα ο Μπόμπος είναι δίπλα μου.

ΚΙΚΟΣ: *(που ο Στίκης του έχει αφήσει το πόδι)* Τότε θα μου φάνηκε. *(Συνεχίζει το διάβασμα.)* Χτύπα, χτύπα. Δεν μπορώ να αντισταθώ, δεν μπορώ ν' αφήσω τον εαυτό μου να μείνει μέσα στο σιδερένιο κουβούκλιο. Χτύπα λοιπόν, χτύπα με το ακτινοπίστολο...

(Κάτω απ' το κρεβάτι ακούγονται θόρυβοι σαν να πέφτουν πιστολιές. Ο Κίκος αφήνει όλα τα φυλλάδια να σκορπιστούν στο πάτωμα και σκαρφάζει στο κρεβάτι.)

ΚΙΚΟΣ: Μπόμπιρα, πρέπει να καταφύγουμε σε ηχητικό έλεγχο. Μπαμ, μπαμ, κρας, σλαμ, σλαμ, πλιαχ, σκουίκ. *(Ο θόρυβος κάτω από το κρεβάτι*

συνεχίζεται πιο δυνατός.) Είναι το πυρηνικό τέρας το Μέγατον... Μπόμπιρα, πήγαινε φέρε την ηλεκτρική σκούπα, να το ρουφήξω... τρέχα, σου λέω, θα μας αφανίσει.

(Οι θόρυβοι σταματάνε. Ο Μπόμπιρας έχει λιγωθεί στα γέλια.)

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Μη φοβάσαι, Κίκο. Δεν είναι κανένα πυρηνικό τέρας, είναι ο φίλος μου ο Στίκης. *(Πάει και σκύβει κάτω από το κρεβάτι.)* Έλα, Στίκη, βγες έξω να σε δει ο Κίκος.

(Ο Κίκος πέφτει μπρούμυτα στο κρεβάτι και σκύβει δειλά δειλά να δει από κάτω.)

ΚΙΚΟΣ: Ψευταρά. Κανείς δεν είναι. Μονάχα το τόπι σου.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Μα δεν τον βλέπεις κοτζάμ Στίκη! Με το προπελάκι του στην πλάτη, παχουλό και τροφαντό.

ΚΙΚΟΣ: *(που έτσι όπως είναι πεσμένος το μάτι του πέφτει πάνω στο τρενάκι)* Και το τρενάκι ποιος το άγγιξε; *(Πετιέται και αρπάζει τον Μπόμπιρα από το τσουλούφι.)*

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Άι... Ο Στίκης! Αλήθεια σου λέω. Άι, ο Κεραμιδοτρέχαλος. Είναι στο άνθος της ηλικίας του και είναι ο πιο ειδικός όλων των ηλεκτρικών τρενακίων σ' όλο τον κόσμο.

ΚΙΚΟΣ: Κλααααα. Τρελάθηκε το παιδί. Το πείραξε η ενέργεια φόντον. *(Του αφήνει το τσουλούφι και φεύγει φωνάζοντας κλαψιάρικα.)* Μαμαααααά, αυτός πείραξε το τρενάκι μου. Μαμααααά...

(Ο Στίκης πετιέται κάτω από το κρεβάτι.)

ΣΤΙΚΗΣ: Σπουδαίο νουμεράκι ο αδελφός σου!

(Ο Μπόμπιρας δεν απαντάει.)

ΣΤΙΚΗΣ: *(που βλέπει τα σκορπισμένα φυλλάδια)*

Μα βέβαια, ύστερα απ' όλα τούτα που διαβάζει... *(Σταματάει την κουβέντα και βλέπει τον Μπόμπιρα που έχει κατεβασμένο το κεφάλι.)* Γιατί δε μιλάς, Μπόμπιρα; Τι έχεις;

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Έλα, Μπόμπο, έλα, καλό μου σκυλάκι, μονάχα εσύ είσαι φίλος!

ΣΤΙΚΗΣ: Με προσβάλλεις, Μπόμπιρα. Εγώ για σένα άφησα τα κεραμίδια μου και την καλοπέρασή μου, εγώ, ο Στίκης-στίκης-στάμπουρας-ράμπουρας-ερεπερεπίσκι-πικιπικιπένιπους-ντομιντομιντόμινους, ο Κεραμιδοτρέχαλος, και κλείστηκα μέσα σ' αυτό το βαρετό δωμάτιο, μόνο και μόνο για να σου κάνω παρέα.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: *(μουτρωμένα)* Γιατί δε βγήκες να σε δουν η μαμά κι ο αδελφός μου και νομίζουνε πως τους λέω ψευτιές.

ΣΤΙΚΗΣ: Γιατί, καλέ μου Μπόμπιρα, και να 'βγαινα, το ίδιο θα 'κανε. Δε θα με βλέπανε. Δεν είδες που ο Κίκος έσκυψε κάτω από το κρεβάτι και είπε πως είδε την μπάλα σου; Ε, λοιπόν, ήτανε το όμορφό μου κεφαλάκι. Όποιος δε με πιστεύει δε με βλέπει. Οι άνθρωποι δε με καταλαβαίνουνε. Δεν καταλαβαίνουνε γιατί θέλω να ζω κάτω απ' τ' αστέρια, ανάμεσα στους γαλαξίες και στους κομήτες. Γιατί δε μ' αρέσουν τα σίριαλ, γιατί δε διαβάζω κόμικς... Δεν καταλαβαίνουνε και δε με βλέπουνε.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Πολύ μπερδεμένα είναι όλα τούτα που λες, Στίκη.

ΣΤΙΚΗΣ: Σιγά σιγά θα τα ξεδιαλύνεις. Μίλα στους φίλους σου, στα παιδιά σαν και σένα, για μένα, και να δεις που θα πιστέψουνε πως υπάρχω. (Αλλάζει ύφος.) Μου χαρίζεις αυτό το φαναράκι;

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Πάρ' το. Αυτό είναι καταδικό μου, δεν το 'χω μισιακό με τον Κίκο.

ΣΤΙΚΗΣ: (το αναβοσβήνει) Μούρλια φαναράκι. Δε θα χάνομαι πια στο σκοτάδι και δε θα κουτουλώ πάνω στις κεραιές της τηλεόρασης. Θ' ανάβω το φαναράκι και θα συλλογιέμαι πως εδώ κάτω ένας φίλος με περιμένει. (Σκαρφαλώνει στο παράθυρο.)

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: (απογοητευμένα) Φεύγεις;

ΣΤΙΚΗΣ: Ναι, πάω να λαδώσω το προπελάκι μου και

να ελέγξω τις ασφαλιστικές βαλβίδες. Να δω τ' αστέρια και τις γάτες μου που τα αποθύμησα.

ΜΠΟΜΠΙΡΑΣ: Θα ξανάρθεις, Στίκη;

ΣΤΙΚΗΣ: Σιγουροβεβαιότατα. Λόγω Κεραμιδοτρέχαλου. *(Τραγουδάει το τραγούδι του και τώρα πια στο «Ποιος είμαι, ποιος;» προκαλεί απάντηση από το κοινό.)*

ΚΟΙΝΟ: Ο Κεραμιδοτρέχαλος!

Ο Κεραμιδοτρέχαλος

Ματίας ο πρώτος
Τα παιδιά στη Βουλή
οι μεγάλοι στο σκαμνί

Η Άλκη Ζέη δεν ξεχνάει ποτέ το παιδί. Δεν ξεχνάει ποτέ να είναι η ίδια παιδί. Η λογοτεχνία για το παιδί στην Άλκη Ζέη έχει βρει τον συγγραφέα της.

Γιάννης Νεγρεπόντης

Η ευαισθησία της στις λεπτές ψυχολογικές αποχρώσεις είναι από τα σημαντικότερα κεφάλαια της τέχνης της.

Αλέξανδρος Κοτζιάς, *Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ*

Η Άλκη Ζέη έχει συμβάλει καθοριστικά στην ανανέωση του παιδικού βιβλίου τόσο με την αισθητική όσο και με την κοινωνική και παιδαγωγική αξία των έργων της.

Άντα Κατσίκη-Γκίβαλου

ISBN 978-960-501-158-1

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 5158